

slao chi mai bong hãa rùng

· Người sơn cước

Sau khi tốt nghiệp năm đó..., Hoàng và tôi đã chọn ngành Kiêu-lộ và đi làm việc tại một tỉnh "Sơn lam cùng cốc" Cao Nguyên Trung Phần.

Với hăng say của tuổi trẻ, thích tìm thách đố của hiểm nguy với máu nghề sĩ trăn trề trong tim óc, luôn luôn khát sống gần thiên nhiên, Hoàng và tôi đã hoàn toàn thích thú với cuộc đời mới: phụ trách công-trưởng một đường chiến lược, xa lánh nơi phồn hãa đô-hội và gần gũi với suối ngàn, cỏ cây, hoa lá và... đồng bào Thượng.

Hoàng, bạn tôi, một thanh niên học trung bình nhưng yêu đời, bạt thiệp, hoạt bát, đặc biệt nói hay tán giỏi như chúa tể bạn Công Chánh nào bằng. Chẳng tán các cô thì khéo ời là khéo, khéo đến nỗi nếu "nói gần ỏ kiến thì bao nhiêu kiến cái, kiến mẹ, kiến con, trong lỗ bò ra cho bằng hết" để nghe chàng nói. Còn tôi thuộc loại "con nhà lành", nhát gái và ngu muội; nhiều lần bị gái tán mà không biết.

Định mệnh đã xui khiến sao Hoàng và tôi trở nên hai bạn đồng nghiệp, mặc dầu tâm tính có phần khác nhau. Chúng tôi thấy cuộc sống ở Cao Nguyên thực là thỏ mộng, thần tiên." Ghử nhật, ngày thường tôi thấy như sau" như nhau vì ngày nào cũng là một cuộc cảm trại liên miên bất tận, nghe chim hót, suối reo, lá rừng xào xạc. Phong cảnh là những bức tranh lụa quý giá về những rừng thông

hùng vĩ, mỏ ao dưới làn sương lam" Liêu Trại", những sườn đồi bờ núi, thác nước hang nguồn, hoa lá, màu sắc đậm tuổi mà du khách" Người Kinh" ít ai được ngắm.

Những vụ đi chơi thờ-thần trong rừng tâm hoa, hái lộc, trên đồi tím, tìm hoa xim, hái quả xim, những quả chín mọng" chét ngọt lim trên môi" làm cho ai nhớ núi rừng khôn nguôi. Nhất là về Tiết xuân khi" hoa mở hoa mãn nở" làm trắng hồng cả một cánh rừng, chân ta đạp lên lớp cánh hoa rừng, dày, êm mịn như đi trên xác pháo, mắt ta ngắm mây cô sơn nữ e ấp thấp thoáng sau riềm hoa lá, là cả một bài thơ trong sáng, thoát tục và thần tiên.

Nhờ duyên mây bông có một lần, chúng tôi được ngắm một cảnh vui lạ, độc đáo của miền sơn cước, một cảnh mà chúng tôi nghĩ rằng" ngàn năm hồ dễ đã quên"- Một ngọn suối, nước trong suốt tới đáy, những viên cuội tròn trịa trắng phau hòa với cát vàng nơi cặp chân trắng ngà của đám cô sơn-nữ Thái Trắng trong y phục nguyên thủy, đùa với làn nước trong, bọt nước bắn trắng xóa, tự nhiên như bày tiền trên Thượng Giới. Ban Hoàng của tôi, trước cảnh đó, làm ra vẻthen thùng giả vờ rút lui thì một cô Thái Trắng mạnh dạn trêu chọc:

" Anh ơi! nếu sợ thì về, dạn thì xuống tắm chung với chúng em đây" Trong khi tôi đang đỏ mặt lúng túng, Hoàng đã quay lại nắm tay tôi, nói sẽ=

" Xuống đây bạn, đừng bỏ lỡ dịp bằng vàng".

Bị Hoàng lôi xềnh xệch, tôi liú riú nghe lời. Cuộc tắm suối miền sơn-cước thật đáng ghi nhớ!

Hỏi các Ái Hữu Công Chánh đã từng đi thăm Phố Cát, Thạch Thành, Cẩm Thủy, tỉnh Thanh hóa, vùng Hòa Bình, vùng Cao Bắc Lạng, Lào Kay, Yên Bái của Thượng Du Bắc Việt mà được xem các "bông hoa rừng" Mường, Mán, Mèo, LỒLỒ, Thái Đen, Thái Trắng, tắm suối rồi nhớ lại mà " vừa nuốt nước miếng, vừa so sánh" với các sơn-nữ miền Cao Nguyên Trung Phần "mọc dục" thì nhận thấy rằng cái thân phạm tục này nên" tu-táptinh-tiên, tận-tinh, tận tụy" trong 35 kiếp(!) để được chiêm ngưỡng các cô Thái Trắng trong y phục tự nhiên, tắm tại suối Tiên, rồi cảm thấy rằng "Thiên Thai" hay các cung trời, Tiên., cũng chỉ hay đẹp, hấp-dẫn đến thế là cùng.

Tôi tiếc thay cho các"ÁI HỮU" đàn anh, cao niên đã hủ trí" về nhiều phương diện," hủ trí" luôn cả phần việc" thủ" đáp một chuyến tàu trở về đất Việt miền Trung mà thăm cảnh hấp dẫn này. Tôi cũng tiếc cho các Ái Hữu nước Việt miền Nam, đủ tiền đủ bạc, những con"nghèo một chuyến đi chơi miền sơn-cước" và vẫn còn là người phạm chúa được dự cảnh tiên- Thiếu sót này tạm được lượng giá bằng " Khiêm Khuyết" một phần ba cuộc đời. Tôi đặc biệt nuối tiếc cho Ái Hữu Tiên Sĩ họ Lê, lúc niên thiếu tuổi vàng, đã từng"dùng xe đạp một đêm trắng dưới thỏ trên đồi PLEI M' RANG, PLEIME" chỉ cách Suối Tiên có mười dặm, mà chưa bao giờ có cơ hội ngắm trọn vẹn các nàng sơn-nữ tắm suối một đêm trắng.

Thực vậy, giữa làn nước trong suốt như pha-lê, những bờ tóc mun buông thả, bóng bệnh, những cặp mắt ngầy thỏ mỗi mợc, những nụ cười hàm tiếu, man dại, chum chim ngay cả khi hụp lặn, những trái đào mơn mớn nguyên trính phón phót lông măng, lấp ló ngang mặt nước, nhịp nhàng chìm nổi, không hiểu là theo hời thổ tử nhiên của chủ nhân hay là theo làn sóng nhấp nhô của "đào nguyên", vừa tạo cảm hứng nên thơ "trăng vú mông của muôn đời thi sĩ" vừa chứng tỏ sự hồn nhiên lạnh mạnh của những nàng mợc mợc không cần che dấu những nét đẹp thiên-nhiên làm say đắm lòng người.

Cái cảnh kỳ lạ này mà Ai Hữu lỏ tả sở qua cho các vị đang ngồi thiên hay cầm phòng bầy ngầy liền nghe thấy, thì các vị đó cũng đành nuốt nước miếng "ợc" một cái, chép miệng thở dài="Thiên đường hạ giới! Quả là chịu không thâu!" và bền mạnh nha một cuộc hoàn tục.

8

Trong năm sơn-nữ tằm Suối Tiên, tôi chỉ nhớ được tên của hai nàng: Slao Chi Mai Và Slao Chi Lan- Slao Chi Mai 19 tuổi là chị- Slao Chi Lan 18 tuổi là em- Chi Lan còn có tên riêng là Neang Leaum.

Slao Chi Mai, thiếu nữ cao dần, chân dài, tóc đen, môi đỏ, mắt to đem láy, ngầy thỏ hơn mắt nai vàng, nước da mịn, trắng không thua thiếu nữ Hà Thành hay nữ sinh Đồng Khánh, tẻ nhị, ít nói, nhỏ nhẹ, hiền lành thích tình cảm hơn vật chất-

Neang Leaum khỏe mạnh, thấp hơn, đầy đặn, vững chắc, tóc đen và dày, mắt nâu, vai rộng, nước da bánh mật có lẽ vì tắm nắng nhiều, tử thân người thiếu nữ toát ra một hương thơm lạnh mạnh, mợc mợc, tinh khiết như hương lan rừng, tính tình chân thật, thực tẻ, cỏi mợ.

Một cách tổng quát, Slao Chi Mai là một thiếu nữ kiêu diễm trong bức tranh xuân của họa sĩ Lương Xuân Nhị, còn Slao Chi Lan là một hoa khôi dưới nét bút của họa sĩ Lê Trung. Không ngờ hai nàng Slao lại liên hệ đến cuộc đời "hai chàng" chúng tôi.

*

Sau cuộc gặp gỡ và tằm Suối Tiên, Slao Chi Mai, Neang Leaum Hoàng và tôi trở nên quen và thân nhau "như từ muôn kiếp trước" Những ngày nghỉ của Hoàng và tôi được trọn vẹn dành cho hai nàng: bốn đứa chúng tôi thường mang theo vật dụng đủ dùng cho một ngày, đi sâu vào những cánh rừng nên thơ nhất: rừng thông rừng mai, rừng đào, rừng lan, đôi xim. Những cuộc đi chơi, cắm trại, tắm suối, leo đèo luôn luôn tạo những kỷ-niệm mới. Việc sưu tầm các loài hoa đào, hoa mợ, hoa mận các loại lan đất, phong lan, hái những trái "tóc tiên" quý lạ, những trái xim chín mọng- Hái để ngắm hơn là để ăn- Khi nóng xuống suối tắm, tắm xong lên ném những ống

xôi lam (một loại xôi nếp nấu trong ống nứa rừng) thơm phức ngọt lừ (ngọt như lời nói của hai nàng Slao, thơm, như hương dứa lan tự nhiên tiết ra từ thân người sơn nữ, sau khi tắm suối), là những hấp dẫnkỳ lạ của cuộc đời sơn dã (Tôi và Hoang thăm bảo nhau = chúng mình nên xin ông Tổng Tằng để tình nguyện ở lại Cao Nguyên mười năm đi!)

*

Hai tháng sau cuộc gặp gỡ tại Suối Tiên, hai đám cưới đã đồng thời cử hành = Hoang cưới Slao Chi Mai và tôi lấy Slao Chi Lan. Thân sinh hai nàng là ông Slao Chi Tchou, vị Trưởng Bùn của Bùn Nam Kha. Mẫu thân hai nàng đã mất. Đám cưới cử hành dẫn đi = tôi dẫn cưới một cặp trâu, còn Hoang dẫn cưới một cặp trâu thêm một cặp dê (Hoang tự nhận dẫn cưới thêm cặp dê cho hợp với tuổi của chàng, tuổi Mùi và cũng vì nàng Mai đẹp hơn, Hoang nhất định xin dành và vì tình bạn, tôi đành nhường).

Hai cặp ra ở riêng, trong một căn nhà sàn, lợp lá, gồm hai phòng ngủ, một phòng ăn và bếp, một phòng tắm, cạnh một suối nhỏ, có máng nước bắt nước dẫn về tới nhà, chảy róc rách suốt ngày đêm. Cuộc đời thõmộng, đẹp để trôi - Cuộc nói chuyện giữa chúng tôi thường xoay quanh các câu = "Khoi hạc chau, chau hạc Khoi, hau hạc canh" tiếng mẹ đẻ của hai nàng. Tuy nhiên Slao Chi Lan và tôi hợp nhau nhiều hơn là Slao Chi Mai hợp Hoang. Chi Mai tế nhị, xâu sắc còn Hoang quá thực tế và vật chất. Chi Mai yêu hoa, nhất là hoa lan, và tôi thường chịu khó lặn lội tìm cho kỳ được những bông lan quý, lạ, đẹp để tặng nàng - Do đó, Slao Chi Mai đối với tôi có đôi chút cảm tình.

*

Một hôm nhận được văn-thủ của thượng cấp (ông Tổng Tằng) sắp chấm dứt công trường đường chiến lược, tôi buồn bã rã rời, nhưng Hoang vẫn như không. Tin này văn dẫu kín không cho hai nàng Mai, Lan biết. Hoang, một tôi thú bấy, giọng bí mật bảo tôi: "Chúng mình sắp rời nơi đây và sắp rã đám rồi. Đàng nào rồi cũng phải bỏ Mai và Lan, mình xin cầu một việc; nhờ cậu tôi nay cho mình trao đổi "văn nghệ". Tôi thực tình không hiểu Hoang nói gì - Hoang kéo tôi ra một chỗ vắng thì-thăm = "...củ thê thi hành - Tôi van cầu lần chót". Tôi hết sức cố nủ Hoang, vì vừa thương nàng Lan, cũng vừa thương nàng Mai, thấy "lâm vậy coi không được".

Ngày thứ hai của tuần lễ sau, tức hai ngày sau cái đêm "lộn xộn" do Hoang gây ra, Slao Chi Mai gặp tai nạn. Tôi đang làm việc ở xe "hủ lô" thì một nhân viên báo tin dữ = Slao Chi Mai bị rớt cán trong khi đi hái nấm ở rừng.

Tôi vội chạy về, thương xót và lo sợ cho Slao Chi Mai - Vì

Hoang đi công-trưởng xa nên tôi điều động việc cấp cứu= tạm thời nắn vết thương cho máu trào ra, loại bớt nọc rắn, cột bấp chân thật chắc cho máu đổ dần ~~chết~~ độc về tim và dùng xe dip cho nàng đi viện Pasteur- Xe hồi có tài xế lái, Slao Chi Lan ngồi ghế trước, tôi ẵm Slao Chi Mai ngồi ở ghế sau. Dọc đường, Chi Mai yêu đi nhiều nơi qua hỏi thăm=" anh! em chắc không qua khỏi, em nói sự thật: Hoang không yêu em, em không yêu Hoang mà..." "Khoi Hac Chau" (những tiếng sau nhẹ và thoang trong gió nên tôi không nghe rõ). Em biết hết mọi sự đêm thủ bảy vừa qua- Em kính phục anh- Anh vào phòng em, em biết, là do sự miên cưỡng, anh nằm cùng giường với em mà không dám...giết hết- Anh ngoảnh mặt ra ngoài, mặc dầu em ôm anh, hôn lên tóc anh, cổ anh mà anh cứ giả vờ ngủ."

Tôi thực tình không ngờ Slao Chi Mai tinh tế như vậy- Tôi nhớ lại sáng chủ-nhật bốn người chúng tôi ăn sáng tại phòng ăn, mọi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Bỗng nhiên, Neang Leaum ra về bí mật, nói đủ lớn cho mọi người nghe tiếng;

- Đêm qua có đám "cháy rừng lớn quá" mà chả ai biết gì.

Tôi hiểu ý nghĩa câu nói và ngượng ngùng quay đi, không dám nhìn mặt Chi Lan, Chi Mai lòng thầm hối hận vì đồng lõa để một việc ám muội xảy ra. Còn Hoang có vẻ mặt đặc chí của kẻ tiểu nhân đã thành công trong một vụ "án vung". Lúc này không hiểu Chi Mai nghĩ gì, có thể là nàng e thẹn- Riêng tôi đối với Chi Mai, tôi tự an ủi là mình may mà chưa có lỗi gì với Chi Mai.

Tren xe dip, tôi cúi xuống thì thầm nói tai Chi Mai=" Mai chắc chân sẽ khỏi, vết thương ở chân rất nhẹ, đừng lo sợ, Viện Pasteur thuốc rất hay." Slao Chi Lan rất bối rối và thường xót chi, dọc đường luôn luôn săn sóc, an ủi Slao Chi Mai. Slao Chi Mai được đưa vào Viện Pasteur, cuộc cấp cứu diễn tiến gấp rút nhưng... vô hiệu quả- Nói nhiều chi thêm buồn nhiều- Hai giờ sau khi đến Viện Pasteur, Slao Chi Mai từ ghế cũi dời trong hai tay tôi và cạnh người em (Lan) và người cha thân yêu (Ô. Trưởng Bùn chà nàng đã kịp thời đến nơi) mà buồn thay cho nàng không có Hoang bên cạnh. Trong phút cuối cùng, nàng nhìn cha, nhìn em, nhìn tôi rồi nấc lên 1 tiếng="... kiếp sau, em...anh," một lần máu tuổi trào ra nhuộm đỏ cả bộ ngực trắng ngần và Slao Chi Mai nhắm mắt vĩnh viễn.

Đám tang nàng Mai diễn ra hai ngày sau, có đủ mọi người thân thuộc đi đưa. Không hiểu tại sao ba ngày sau đó, tôi đáp máy bay đi Dalat đến chỗ mua được một bó hoa hồng bạch. Cô hàng lúc bán hoa giọng đùa vui;" Ông mua được chục bông này thực là may mắn, suốt Dalat và toàn Việt Nam không đâu có thứ hồng bạch đại đoá toàn trắng, đẹp nhất suốt đời em bán hoa- 10 năm nay- Độc đáo nhất là có một đoá to hương loh cánh, trắng ngần, mà mỗi cánh lại điểm vết son giống hình trái tim, nếu ông mua tặng ý trung-nhân thì em tưởng không còn cách gì tỏ lòng quý mến hơn được". Tôi cảm ơn cô hàng hoa, trả tiền, và mặc dầu cô hàng hoa

xinh đẹp và khéo nói, tôi không động tâm, mang hoa lên máy bay trở về nơi cũ, lòng buồn da diết.

Hồi quý vị phu-nhân đang mên của quý Ai Hữu Công Chánh, xin đừng cười kẻ si tình này, lúc đó đang lội bì bõm trong biển mê, đã ngồng cuồng, rô dai, dùng một số tiền lớn chi về máy bay khứ hồi chi để mua một bó hoa hầu cắm tại mộ chi của một kẻ "thân hồ". Sau khi đặt bó hoa hồng bạch tại mộ của Slao Chi Mai, với khối hưởng nghi ngút, tôi ngồi hàng giờ, tựa lưng vào gốc cây nghĩ đến cuộc đời huyền-ảo, như có như không. Sau đó, Slao Chi Lan ra thăm mộ chi và chúng tôi cùng ra về.

Tuần lễ sau, Hoang và tôi được Tổng nha (văn ông Tổng đang kính mên của tôi) triệu hồi gấp vì lý do an-ninh. Sau khi thăm mộ nàng Mai lần chót, tôi bịn rịn chia tay với Neang Leaum và hẹn sẽ trở lại sớm. Thế rồi các biến cố 1975 dòn dập xảy ra, Ban Mê Thuột bị bỏ ngõ và mất. Tiếp theo là Pleiku, Kontum cả miền Cao Nguyên thân yêu của tôi. Ít lâu sau là Huế, Đà Nẵng, v.v... Thế là tôi mắc kẹt không trở lại được miền Cao Nguyên để đón Slao Chi Lan và thăm mộ Slao Chi Mai. Ngày cuối cùng khi Saigon thất thủ và bị đổi tên, một người bạn đưa tôi xuống tàu thủy cùng đi đến đất Mỹ.

Cuộc "đổi đời" với tôi thực là đột ngột. Thế rồi một buổi chiều, trong khi đang lang thang trong trại tiếp-cử Pendleton, Cali, tôi bất ngờ chạm trán với Hoang- Văn con người đó, con người hoang-tàn, văn vật chất như xưa đang "rung rãng rung rã, cặp bồ với một Kiều nữ" đậm thân hình, đậm "trang-diêm". Hoang dang tay giới thiệu: "Anh Nam, bạn anh và đây...nàng Thắm, Kiều-nữ xứ Đông-Nai". Tôi gật đầu lí nhí: "Hân hạnh" những lòng hồ húng như gặp người xa lạ. Hoang trong dáng điệu "nịnh đầm", xin lỗi Thắm và kéo tôi ra một chỗ xa. - "Vui lên sang đất Mỹ này phải "lành tay" mới sống được. Mình làm trại trưởng khu mình, khu A, có nhà gạch, cậu lại mình ở di, mình chia cho cậu món "bò lạc" bỏ lăm. Quên đi vắng đi. Cậu dai lăm! Eh Bien!, Laissez-passer le passé dans le fossé du passé!".

Sau đó, tôi chia tay với Hoang, lần về khu 7 toàn lều vải, ban đêm lạnh thấu xương, nằm ghê bó bắp bốn mên mà vẫn rét. Nằm trong chăn buổi tối, tôi suy nghĩ miên-mạn về Slao Chi Mai, về Slao Chi Lan và tự hỏi: "Nếu lúc này, Chi Mai còn sống thì mặc dầu số chế độ hà-khắc, mình có trở về Cao Nguyên Trung Việt hay không". Cậu trả lời là: có, để đáp lại tâm thanh tình "nàng đã thưởng tôi và "hau hac canh". Với nhiều ý nghĩ quay cuồng, tôi thiếp đi trong một giấc ngủ nặng nề, mệt nhọc.

*

"Mười hai bông hồng bạch thật lớn, kiêu sa, cánh trắng, nhị vàng cánh xanh điểm những gai nhọn, sắc đỏ hồng, nhụy mùa, nhào lộn trước mặt tôi; tôi dang tay chụp một nhánh hồng bất ngờ nắm phải gai lớn, máu đổ vọt ra ở tay